

Capítol 14

Si en fa de temps que la Silvana no sortia de La ComU, un parell d'anys o potser més, no és estrany que ho trobi tot tan canviat. Sort que en Sebastià ha catalogat la visita com un servei del Centre i li ha assignat un xofer, altrament segur que s'hauria perdut. Abans, d'edificis per on es pogués circular amb aero'cle, n'hi havia comptats: l'hospital general, els aparcaments públics i poc més, mentre que ara l'excepció és transitar a la intempèrie. Més val així, tanta claror l'estaborneix, ja no hi està avesada. És clar que, sota sostre, la sensació d'atapeïment és més rotunda, amb tants vehicles i plataformes d'aterratge que provoca claustrofòbia.

De tan obvi, no s'havia adonat que els edificis creixien per capes, agregant veïns fins a conformar aquestes moles quilomètriques. Si a ella la sobten, quin no devia ser el xoc per a la pobra nena. Confia que avui la coneixerà, malgrat que amb la seva mare no ho van arribar a concretar. Sobretot cal que, a l'entrevista, tingui ben present que l'han contractada com a terapeuta; el seu interès personal en els possibles sentiments arcaics de la nena se l'ha de guardar ben guardat, sense deixar-lo traslluir-se en cap moment.

Com ja suposava, el domicili es troba en un barri benestant, i l'entrada que li assenyala el xofer és de les més cobejades: un nivell alt amb plataforma privada. Així que la Silvana connecta amb el ROB de la mestressa, obté via lliure per a recalar-hi i, si ho desitja, pot deixar-hi estacionat l'aero'cle fins que se'n vagi.

Ha perdut el costum de les visites domiciliàries i se sent una mica insegura mentre avança cap a la casa sense saber com ha de saludar la clienta tan empolainada que l'espera a la porta. Però la Lu, abans que la Silvana arribi a la seva altura, ja ha tirat cap endins fent-li indicació que la segueixi. El groc dominant en bona part de les parets i el mobiliari és tan enlluernador que li sembla trobar-se altre cop a la intempèrie. També les butaques suspeses on

s'acaben esfondrant l'una i l'altra són del mateix color i li repel·leixen la vista fins al punt d'haver de buscar un lloc neutre, prop dels peus, on reposar-la.

El nerviosisme manifest de la Lu mentre li exposa les rareses de la filla l'acaba de tranquil·litzar: no cal que estigui pendent de la impressió que pugui causar, si és evident que no n'està causant cap. Prou feina té la dona a enfilat paraula rere paraula per a, a més, prestar atenció a la seva persona. Comença a pensar que podrien haver intercanviat la informació via xarxa i que l'esforç de venir fins aquí només pagarà la pena si finalment pot conèixer la Cèlia.

Així que veu l'ocasió de preguntar-ho, s'assabenta que l'escola és a prop i que la nena trigarà menys d'una hora a sortir. Pot esperar-la, si vol, però també poden connectar amb el circuit de monitorització reservat als pares i observar què està fent ara. La Silvana vacil·la un instant. Hauria de declinar sense pensar-s'ho: tant com ha abominat les tecnologies que vulneren la privacitat, que soscaven la intimitat dels més dèbils, si algú de La ComU l'enxampés fent d'espia, li cauria la cara de vergonya. Però li ve massa de gust per a renunciar-hi i s'encega dient-se que qui sap si l'observació en una situació espontània no l'ajudarà a diagnosticar millor el problema i, en últim terme, redundarà en un bé per a la Cèlia.

Passats uns minuts ROBul els informa que, com que la nena no és captada per cap de les càmeres fixes, han enviat un BUSca a cercar-la. La Lu no s'ho pot creure, mira que li ha insistit que es comportés com els altres, que tractés de passar desapercebuda. El tutor li va advertir que, si no s'adaptava aviat, hauria de canviar-la d'escola. I a la Silvana se li acut que, per a passar desapercebuda, què millor que amagar-se de les càmeres, però s'estalvia el comentari convençuda que no seria ben rebut, ni potser entès. L'humor gratuït no és precisament un valor a l'alça entre els protecno.

Per fi el BUSca els envia imatges de la Cèlia. És en un racó d'un espai molt ampli que la Lu identifica com l'aula de socialització. Amb una expressió desperta i els cabells castany clar, molt llisos, recollits enrere, és ben bé com se l'esperava. Només que no l'havia imaginat pigada, ara no se'n veuen de cares així; és curiós que li dóna un toc de trapelleria, com si les pigues la fessin més espavilada. Al seu costat, també asseguda a terra, una nena rossa de cabells curts rinxolats s'agafa els genolls amb els braços i sembla que plora.

—Ai, que tornarem a tenir batussa —s'exclama la Lu perdent les formes per una vegada—. Vés a saber què li deu haver dit a aquest angelet.

—Podem sentir de què parlen?

—Això sí que no. Violaria els drets dels nens, n'hauries d'estar al corrent, tu —diu, mirant-la amb recel.

—Perdona, però no ho entenc: les imatges són públiques, i els sons, privats?

—Si us plau!, qui ha dit que res sigui públic? —Sembla indignada, deu ser un tema candent—. Els pares tenim dret de comprovar la integritat física dels nostres fills en qualsevol moment, això és tot. Si algú transgredeix la norma, amb programes de lectura de llavis o altres martingales, se li retira la connexió al circuit per sempre. —Fa una pausa per recuperar l'alè—. I ara explica'm... quina experiència tens tu en teràpies a nens descongelats?

—N'hi ha ben pocs que hagin estat descongelats a aquesta edat, suposo que ho saps. Els terapeutes experimentats han treballat amb bebès i el cas se'ls escapa. Me l'han assignat a mi precisament perquè sóc especialista en emocions i sentiments de temps passats —ja ha parlat massa—, i podré fer més que no un terapeuta habitual. Et vaig enviar les meves credencials, les vas rebre?

—Sí, però assumia que havies tractat casos com el de la meva filla.

—Mira, les nenes s'han alçat —la Silvana no ha tret l'ull del monitor en tota l'estona—. Quins cabells més bonics.

La cara de la Lu es contrau:

—Havia de deixar-se'ls anar... No, si al final m'obligaran a talla'ls-hi.

Sembla que l'hagi sentida, perquè de seguida veuen que se'ls recull i els lliga amb el turbant.

—Quin mal hi ha?

—Et sembla que passa desapercibuda, així? Ja veig l'experiència que tens amb nenes d'aquesta edat.

—En tantes coses deu ser diferent, la Cèlia... No sabia que els cabells fossin tan importants —diu amb desdeny.

—Tu mateixa és la primera cosa en què t'has fixat.

Com un bumerang, la seva investida li ha estat retornada amb total ingenuïtat. Instintivament, desvia el tema:

—Què són aquestes figures amb què es van topant?, semblen maniquins.

—Són per als entrenaments de socialització. —Deixa passar uns instants com si li fes mandra explicar-li-ho—. Escenifiquen una situació i els nens hi han de practicar fins que aprenen a comportar-se bé de manera automàtica. És una de les activitats més innovadores de l'escola, en diuen ensinistrament de conductes socials; me la van recomanar per a la Cèlia i li ha anat molt bé, en pocs dies s'ha posat al nivell.

A la Silvana li passa pel cap que és com aprendre a conduir, sols que en comptes de controlar una màquina per navegar entre altres màquines, el que s'automatitza és la navegació entre persones, però també aquesta vegada reprimeix el comentari. Qui sap si no és una pràctica tan desencaminada, vist on han arribat. Res no pot ser més lamentable que els estaquirotos que es troba darrerament als cursos; potser tenir mecanitzats certs aspectes els desbloquejaria.

El monitor s'apaga i ROBul els comunica que la Cèlia ha sortit de l'escola i, avaluat l'estat del trànsit, estima que trigarà disset minuts.

—Perfecte, em puc esperar fins que arribi —salta la Silvana anticipant-se a una possible intervenció en sentit contrari de la Lu.

—Havíem quedat que la teràpia començaria la setmana vinent. Encara no n'hi he dit res a la nena.

—No pateixis, començarem les sessions com havíem dit, avui tindrem només un primer contacte. I, fes-me el favor, no li parlis de teràpia. Prou deu haver patit ja amb la malaltia per a seguir-la tractant de malalta.

—Com t'he de presentar, doncs?

—Deixa-m'ho a mi. —Ha pres les regnes de la situació i, durant els propers minuts, espera conduir la conversa cap a on li interessa.

S'assabenta així que el tutor ha penjat a la Cèlia l'etiqueta de rebel perquè, desoïnt les seves advertències, s'entesta a competir amb les màquines. Perd el temps fent de calculadora i de corrector ortogràfic en comptes d'esforçar-se a aprendre els continguts que toca. Entre els companys, és clar,

s'ha guanyat una gran fama d'endevina que l'ha convertida en líder. Però això no ajuda gens el seu rendiment escolar, que és molt fluix.

Va ser el mateix EDUsis el que va començar a donar senyals d'alarma perquè no l'utilitzava com calia. Es veu que la noieta no ha assimilat els mecanismes de cerca en xarxa i, davant de qualsevol qüestió, es queda aturada intentant construir la resposta, en comptes de confiar en el que els altres han pensat abans. Si tots haguéssim de partir de zero!, es va exclamar el tutor, molt molest. Ell mateix no posseeix gran part dels coneixements que treballen, li relatà amb orgull, d'això s'encarrega l'EDUsis, que és qui planifica l'ensenyament i fa les feines tedioses d'avaluar, redactar els informes i portar els historials dels nens. També suggereix al tutor on ha d'esmerçar el seu temps per facilitar al màxim la interacció entre el sistema i el grup; però és ell qui decideix, i els temes delicats, com les negociacions amb altres escoles per fer sessions conjuntes de temes avançats, els duu ell en persona. És una escola puntera, amb capacitat de replanificar l'activitat en temps real segons que es va desenvolupant el dia, no en trobarà cap altra de millor i tampoc no té cap ganes de buscar-la.

Obsedida pel tema acadèmic, la Lu no es deixa conduir cap al terreny sentimental i familiar on voldria portar-la la Silvana. Al contrari, li deixa ben clar que la contracta perquè ajudi la filla a adaptar-se a l'escola. Res més. Sols que la torni una mica més dòcil, se solucionaran la majoria de problemes. No dubta que hi ha un gran ventall de tècniques per a modelar el caràcter, i espera d'ella que sàpiga posar-les en pràctica. Per cert, suposa que haurà de treballar conjuntament amb ROBBie, perquè ja se sap que, si el nen surt transgressor, el robot ha d'aprendre a contenir-lo, a contrarestar els seus impulsos, a encaminar-lo..., per alguna cosa és personalitzable, cal que es complementin per formar un bon equip.

És l'últim que li faltava sentir, que haurà d'educar un robot! Amb prou feines aconsegueix mossegar-se la llengua i no abocar-li al damunt la seva òptica tan diferent de les coses. Tem que, si la contradiu, l'acomiadi abans de començar, i voldria almenys conèixer la Cèlia. Quin calvari deu estar passant la pobra amb aquesta mare. O potser no, i, llavors, serà ella mateixa que

renunciarà a la feina. Per molt que li interressi la seva investigació, tot té un límit.

Fa una ullada impacient al rellotge i, talment haguessin acordat el senyal, entra ROBUl a anunciar-los que la nena acaba d'arribar. S'alcen alhora, però només la Lu va a rebre la filla després d'indicar-li que s'espera un moment.

Sigui perquè fa estona que té la vista fixada en aquesta obertura, mig expectant mig fugint del groc ofensiu de les parets, o perquè la silueta fosca que tot d'una s'hi retalla fa bo de mirar, el fet és que l'avanç tímid i ple de curiositat de la Cèlia li impressiona fortament la retina i més enllà. Sense turbant i amb els cabells lluent recollits en una trena, la veu més alta i esvelta del que li ha semblat a les imatges i, acostumada com està als cossos rígids i inexpressius dels alumnes, la captiva la flexibilitat amb què es belluga. Darrere seu, la Lu inicia la presentació:

—La Silvana tenia interès a coneixe't, és...

—Sóc massatgista emocional —diu alçant-se—, sona una mica estrany, oi?, però en diem així.

Les pupil·les negres de la Cèlia semblen radiografiar-la i la fan aturar: no voldria fer cap pas en fals.

—T'ajudarà amb els estudis —intervé la Lu, incòmoda pel silenci i fent patent que no té intenció d'asseure's.

—Sí, és clar, però també tu m'hauràs d'ajudar a mi.

Un punt d'ingenuïtat esberla el posat seriós de la Cèlia i deixa entreveure la nena que és:

—Com?

—Mira, m'interessen algunes persones que van viure fa molts anys i potser tu m'ajudaràs a comprendre-les millor —admet, desentenent-se del que pugui pensar o deixar de pensar la Lu.

—No has dit que eres massatgista?

—Sí, però no vol dir el mateix que abans... —rumia les paraules adequades— abans que viatgessis en el temps, vull dir.

És obvi que ha fet diana, perquè, abandonant tota reticència, la nena se li apropa i li pregunta encuriosida:

—Saps com viatjar en el temps?

La impaciència de la Lu arriba al límit:

—D'això ja en parlareu a les sessions. La Silvana t'ha esperat per coneixe't, però ha d'anar-se'n.

Val més que segueixi la indicació si vol tornar; i el moment és oportú perquè vés a saber què podria contestar. Així que inicia el moviment cap a la porta, veu que la Cèlia va per acompanyar-la, però la seva mare la frena, i la nena es limita a fer-li un adéu resignat amb la mà, al qual ella s'apressa a correspondre.

Contra tot pronòstic, la Lu tampoc no la deixa marxar sola amb ROBUl, sinó que s'afegeix a la comitiva i, abans de sortir a la plataforma, la reté un moment: vol consultar-li una cosa. La Silvana no se'n sap avenir, abans han hagut de fer temps i ara aquesta urgència.

—Acabo de rebre una comunicació de la clínica amb què ens conviden a una trobada... —mira amb defici la pantalla incrustada al pit del seu ROB— una trobada d'adopcions interseculars. Saps de què es tracta?

—Bé, no... però puc imaginar-m'ho —rectifica amb rapidesa—. És bo trobar-se amb altres nens en la mateixa situació. Per a ells i per a les mares. Els problemes solen ser semblants, i veure les solucions que hi ha donat cadascú ajuda.

—Així que ens aconselles que hi anem. —Es veu amoïnada—. Tu ens hi acompanyaries?

—És clar que sí, encantada. —Serà l'ocasió d'entrar en contacte amb altres adolescents descongelats, pensa, i a l'acte se'n desdiu com si fos una traïció envers la Cèlia.

Després de reservar a l'agenda el diumenge d'aquí a dues setmanes, confirmar que tenen quatre sessions entremig, i acomiadar-se per fi de la Lu, es permet rumiar sobre el que li acaba de passar. Quin compromís s'ha creat ella mateixa amb aquesta nena per a privar-se de conèixer-ne d'altres? No té solta ni volta, però ho ha sentit així. Inequívocament. De tant interessar-s'hi, deu haver entrat en l'òrbita dels sentiments obsolets. Però no n'han estat les lectures les causants, més aviat són les pupil·les negres que l'han subjugada, que li han dit ben clar que dipositaven en ella la seva fràgil esperança. Sent que

no li pot fallar i, ahora, se sap trepitjant un terreny desconegut on el seu bagatge no li servirà de gaire. Aquí és ella la nouvinguda.